

[Knud Kristensen.]

offentlige, kan det godt være „egentlig Forsorg“, selv om vedkommende yder en Del, naar det kun er en mindre Del, den vedkommende yder selv. Og jeg begrundede denne Opfattelse med, som jeg ogsaa allerede har sagt, at naar det, der stod i Lovforslaget, blev ændret, er der ikke, hverken efter Ordene eller efter en rimelig Forstaaelse af det hele, Grund til at tro, at det, der nu staar, skal betyde en Hjælp; der svarer til „fuld Forsørgelse“. Og jeg kan heller ikke se rettere, end at Ministeren i Virkeligheden gik uden om en virkelig Forklaring af, hvad „egentlig Forsorg“ betød, og hvad det naturligt maatte betyde under Hensyn til den Behandling, denne Paragraf havde faaet her i Rigsdagen. Den højtærede Minister lægger ogsaa det ind i Bestemmelsen, at den Hjælp, der skulde svare til „fuld Forsørgelse“, skal have været „en vis Tid“. Jeg gjorde opmærksom paa, at der staar ikke noget derom i Loven, og derfor kan man efter min Mening ikke lægge noget saadant ind i den. Men jeg vil ogsaa sige, at det forekommer mig at være en overordentlig farlig Fortolkning, for hvis Hjælpen skal have været „en vis Tid“ og der ikke hverken i Loven eller i Vejledningen angives nogen bestemt Rettesnor for, hvor lang den Tid skal være, saa er man ude i den rene og skære Vilkaarlighed; saa kommer det til at afhænge af, hvem der administrerer Loven, hvor lang den Tid skal være. Saa er der faktisk ingen Begrænsning; den eneste Begrænsning er da, at Hjælpen ikke ligefrem maa være vedvarende, men den kan være en lang Tid, og med et kort Ophold kan der fortsættes igen; det kan praktisk talt blive det samme, som at vedkommende hele sit Liv igennem kun nu og da yder et beskedent Bidrag til sin egen Underholdning, men i øvrigt opretholdes ved offentlig Forsørgelse. Jeg mener, det vil være en i høj Grad farlig og ogsaa urigtig Fortolkning, naar man ved, hvordan denne Paragraf er behandlet, hvad der stod i det oprindelige Lovforslag, og hvordan det blev ændret gennem Behandlingen paa Rigsdagen.

Endelig har jeg til sidst nogle faa Bemærkninger til den højtærede Finansminister angaaende denne Skatteraadsformand i Roskilde Skattekreds. Finansministeren meddelte jo nu, at denne Mand vilde søge sin Afsked og trække sig tilbage, jeg forstod, at det var nu til Foraaret. Det er jo allerede eet Resultat, der er opnaaet af den Kritik, der er rejst imod ham. Men saa benyttede Finansministeren Lejligheden til,

synes jeg, at fremsætte nogle kritiske Bemærkninger mod dem, der har rejst denne Sag, og ogsaa imod mig; han sagde, at naar jeg vilde kritisere dette, skulde jeg have gjort Rede for Indholdet af Dommen og dens Præmisser, og saa oplæste den højtærede Finansminister nogle faa Linier af disse Præmisser. Men jeg finder, at det var en meget illoyal Maade, hvorpaa den højtærede Minister oplyste det høje Folketing om denne Sag. Der er selvfølgelig forskellige Ting, der taler for, og forskellige Ting, der taler imod, og jeg fandt, det var rimeligst og rigtigst ikke at gaa ind paa dette, men blot oplyse Domstolens Konklusion af det hele, og naar man tager det hele med i Betragtning, bliver det en Dom for vedkommende Skatteraadsmedlem paa 300 Kr. i Bøde eller 10 Dages simpelt Fængsel. Nu maa Finansministeren til at oplyse, og saa oplyser han fra Præmisserne det eneste, der taler en lille Smule i vedkommende Skatteraadsformands Favør, men alt det andet gaar han fuldstændig hen over. Er det loyalt paa den Maade at oplyse det høje Folketing om, hvorledes denne Sag forholder sig? Enten maa man oplyse det hele eller ogsaa — og det mener jeg er fuldt forsvarligt, naar Tiden er kort — oplyse den Konklusion, Domstolen er kommet til, og det var det, jeg gjorde.

Men saa fremgik det af den højtærede Finansministers Ord, at den vedkommende Skatteraadsformand har anset den Skatteindtægt, som vedkommende Skatteyder havde opgivet, for at være for lille. Ja, det var jo rart, baade for Samfundet og for vedkommende Skatteyder; om den havde været noget større, men det er jo da ikke strafbart at have en lille Indtægt, og det, der er Spørgsmaal om, er, om denne Skatteindtægt var opgivet rigtigt eller ikke; og Opgivelsen blev indanket for Landsoverskatteraadet og blev i alt væsentligt godkendt som rigtig. Og saa forstaaer jeg ikke, hvorfor den højtærede Finansminister mener, at vi skulde have kritiseret det, at han havde en lille Indtægt; det er, som sagt, ikke det afgørende med Hensyn til Skatteopgivelsen, om den er stor eller lille; det afgørende er, om den er rigtig, og saa er det ikke Skatteraadsmedlemmernes Opgave at kritisere Skatteydernes Indtægter, men det er deres Opgave at sørge for, at Opgivelserne og Skattesvarelsen bliver saa rigtig som muligt.

Endelig sagde den højtærede Finansminister eller antydede saa smaat, at naar denne Skatteraadsformand var blevet kritiseret, var det, fordi han var Socialdemokrat, og det var hans politiske Modstandere